Försnillande reklam

När jag var liten var vindskydden på busshållplatserna av metall och det enda budskap dom förmedlade var hur busslinjen gick och när bussen skulle komma nästa gång. Så är det inte längre. Numer är busskurerna av glas och när jag väntar på bussen står jag alltid bredvid ett stort och färggrant budskap som vill få mej att köpa något. Det beror på att busshållplatserna inte längre sköts av kommunen utan av det multinationella företaget JC Decaux. Deras affärsidé är att erbjuda sej att bygga och underhålla busskurer i utbyte mot att få sätt upp reklam på dom. Om JC Decaux kan jag tycka rätt illa. Reklam i sej är ofta rätt motbjudande, varför kunde jag inte få information från kommunen eller om sånt som rör mitt område istället för nåt jag ändå oftast inte har lust att köpa? Och varför bygger dom sina busskurer så att ingen ska vilja sitta där länge eller kunna sova på bänken? Det är en jävligt kall människa som medvetet bygger en busskur så.

Men det som stör mej mest är att kommunpolitikerna (som säkert åker bil ändå) gett bort en del av min vardag och faktiskt en del av min mark till ett vinstdrivande företag. Helt gratis dessutom. Om jag ändå måste se reklam, kan vi i alla fall inte ta betalt för den då? Ibland hoppas jag att politikerna som gav bort våra busskurer fick feta mutor, men det tror jag inte. Dom är inte onda, bara korkade…

kärlek & REVOLT **REVOLUTIONÄRT FÖRSTA MAJ**
15.00 KNUT DEN STORES TORG

Om Virvelvinden

Det här bladet är skapat av oss i Virvelvinden, en socialistisk grupp i Lund . Vi tyckte att det behövdes ett gratis, icke reklamfinansierat, forum där vi kunde uttrycka våra åsikter oredigerade.

Vi har möten varje tisdag kl 20:00 på bokcafe India Däck. Stora Algatan 3

Terrorism?

Det pratas mycket om skeenden i vårt samhälle idag. Vad vi tycks ha glömt bort är våra grundläggande fysiska lagar som omfamnar allt och gör så att varje händelseföljd bottnar i en orsak. Till exempel har terrorism sedan 11/9 blivit ett mycket aktuellt ämne. Det är väl aktuellare idag än när skittornen precis hade rasat med tanke på Bodströms nya integritetskränkande terrorlagar. Det har väl inte undgått någon. Men var var alla dessa terrorister innan den 11/9? Terrorist eller inte är helt enkelt en fråga om vilken sida man står på. Eller om den styrande makten kan ha nytta av dig och din grupp då spelar det ingen roll vad du står för. Tills vinden vänder vill säga och makten inte har nytta av dig längre.

Detta gör sig gällande i hela vårt samhälle idag. Så länge någon kan dra nytta av dig, tjäna pengar på dig, bereda väg genom dig så är du en kompis. När läget skiftar så är din lojalietet inte värd pappret du skriver på. Ord som lojalitet har mist sin betydelse i samhälllet. Det betyder numera ungefär lojlietet så länge som vi sitter i samma framgångsbåt eller till arbetarna, så länge de behöver dra vår båt, tills vi är iland. Ordet når inte längre än fram till de lykta dörrarna till styrelserummet, inom kontorsavdelningen på fabriken eller till porten på Rosenbad och så vidare.

Arbetarklassens lojalietet finns knappt längre. Den har arbetats bort med ord som individualism. Alla ska vi vara så individualistiska som möjligt. Individuell lönesättning. Allt i individualismens namn. Det finns till och med så många schampo så att även om alla tvättar håret så kan alla ändå känna sig individuella med just sitt schampo. Lojalietet är ur mode ibland arbetarklassen. Det har man sett till. Med början på 80-talet och en intensifiering på 90-talet luckrades arbetarklassens sammanslagning upp. Men dom glömde sin egen lojalietet. Lojalietet inom styrelsen är ju inte lika fult som arbetarklasslojalietet. Hur kommer det sig? Kanske för att det var männen i styrelserummen som såg till att individualisera just vår klass, men inte sin egen överklass.

Det är på tiden att vi sluter oss samman igen. Det är inte vår lojalitet som är ful eller ur mode. Snarare deras predatoriska och snäva lojalietet. Vi som genomskådar detta blir klassade som terrorister likt demonstranterna i Gbg 2001.

Som vi i Virvelvinden brukar sjunga, “Vi är ett träd, med djupa djupa rötter”..

Måhända att dom klippt sönder grenarna i individualiseringsprocessen, men rötterna står kvar. Dom har klippt grenarna men glömt kvar rötterna. Det är därför du läser detta. Trädet lever och frodas! Vi kommer igen!

LEVE TERRORISMEN!

Elda under din vrede
med maktens nyheter
Dämpa inte din smärta
över livet
som stjäls ifrån oss
Trösta inte din sorg
över världen
som våldtas
inför våra ögon
Elda under din vrede

Inger Sjöstrand
från boken ”Kärlek och uppror”

virvelvinden

Infoblad från oss alla till er alla i Lund nr 2 / 2006

SAGAN OM SYSTEMET

En dag tog jag en promenad runt kvarteret. Vårsolen värmde mitt ansikte och jag visslade en visa. Då blev jag stoppad av en polisman som sa att jag var gripen. Han sa att han snart skulle gå av sitt pass och att han inte gripit en enda brottsling på hela dagen. Han sa att polisledningen förväntade vissa resultat och att hans jobb stod på spel. Det förstår du väl sa han, att om ingen blir gripen så har åklagarna ingen att åklaga, domarna ingen att döma, och plitarna på fängelset ingen att låsa in. Det var min skyldighet som medborgare att följa med utan att göra motstånd. Eftersom han hötte lätt med batongen förstod jag att han menade allvar och följde med utan att bråka.
Efter några dagar blev det rättegång. Åklagaren verkade lite vissen så jag frågade hur det stod till. Han sa: “Egentligen vill jag inte åtala dig, men jag är så illa tvungen. Utan mig har domaren ingen att döma och plitarna på fängelset ingen att låsa in. Jag är bara en liten kugge i systemet och vill inte ha några problem. Har du blivit gripen har du säkert gjort något, eller hur?”
Åklagaren tittade ner i sin bunt med papper så jag vände mig till domaren. Han såg på mig från sin upphöjda stol och sa: “Egentligen vill jag inte döma dig, men jag är så illa tvungen. Utan mig har plitarna på fängelset ingen att låsa in och då försvinner aldrig brottsligheten i Sverige. Jag är bara en liten kugge i systemet och vill inte ha några problem. Och om du blivit gripen av polisen och åtalad av åklagaren har du säkert gjort något, eller hur?“
Jag dömdes till fängelse och satt snart i en kal cell. Pliten flinade rått åt mig när jag bad att få ringa. Det var en mörk och trist cell dom hade satt mig i och jag fick snart väldigt tråkigt. Jag började vissla en visa och då märkte jag att jag inte var ensam. Ur ett litet hål i väggen tittade en liten mus fram. “Vad gör du här?” frågade musen med pipig röst. Jag berättade min sorgliga historia och han lyssnade uppmärksamt. När jag berättat färdigt sa musen “Vad människor kan vara hemska! Jag är bara en liten mus, men jag vet vad som är rätt och fel, och jag är inte rädd för någon!“ Och så började han gnaga. Han gnagde och tuggade med en sån fart att snart var cellens väggar borta. Sen gav han sig på fängelsets murar, som hade försvunnit på ungefär en kvart. Då såg alla hur det egentligen var. - Att de lagar och regler vi följer bara är gjorda av luft. I alla tider har det funnits dom som hukar sig för vinden, och dom som säger ifrån.

Vill du hjälpa oss eller säga något? maila: kontakt@virvelvinden.net